

Mezinárodní pakt o občanských a politických právech

New York, 16. prosince 1966

„...“

ČÁST III

Čl.6

1. Každá lidská bytost má právo na život. Toto právo je chráněno zákonem. Nikdo nebude svévolně zbaven života.

2. V zemích, kde nebyl zrušen trest smrti, může být rozsudek trestu smrti vyhlášen pouze za nejtěžší trestné činy v souladu s právem platným v době, kdy byl trestný čin spáchán, a nikoli v rozporu s ustanoveními tohoto Paktu a Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia. Tento trest může být vykonán pouze na základě konečného rozsudku vyneseného příslušným soudem.

3. Jestliže zbavení života znamená zločin genocidia, rozumí se, že nic v tomto článku neopravňuje kterýkoli stát, který je smluvní stranou Paktu, odchýlit se od kteréhokoli závazku, jenž byl převzat na základě ustanovení Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia.

4. Každý, kdo byl odsouzen k trestu smrti, má právo žádat o milost nebo zmírnění trestu. Amnestie, milost nebo zmírnění trestu smrti mohou být uděleny ve všech případech.

5. Rozsudek trestu smrti nebude ukládán za trestné činy spáchané osobami mladšími osmnácti let a nebude vykonán na těhotných ženách.

6. Tohoto článku se nelze dovolávat proto, aby se zabránilo zrušení trestu smrti nebo aby zrušení trestu smrti bylo zdrženo kterýmkoli státem; účastníkem tohoto Paktu.

...“

Druhý opční protokol k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech

New York, 15. prosince 1989

Smluvní státy tohoto Protokolu,
v důvěře, že odstranění trestu smrti přispěje k posílení lidské důstojnosti a k pokrokovému rozvoji lidských práv,
s odkazem na článek 3 Všeobecné deklarace lidských práv přijaté 10. prosince 1948 a na článek 6 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech přijatého 16. prosince 1966,
se zřetelem k tomu, že se v článku 6 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech poukazuje na odstranění trestu smrti způsobem, z něhož jednoznačně vyplývá, že odstranění je žádoucí,
přesvědčeny, že všechna opatření k odstranění trestu smrti představují pokrok pro zachování práva na život,

přejíce si přijmout mezinárodní závazek odstranit trest smrti,
dohodly se na následujícím:

Čl. 1

1. Nikdo nesmí být podle jurisdikce státu, který je stranou tohoto Protokolu, popraven.
2. Každý členský stát musí přijmout nutná opatření ke zrušení trestu smrti podle své jurisdikce.

Čl. 2

1. Žádné výhrady nejsou přípustné k tomuto Protokolu, s výjimkou výhrady učiněné v době ratifikace nebo přístupu, která umožní uložit trest smrti v době války ve shodě s rozsudkem za nejtěžší vojenské trestné činy spáchané v době války.
2. Členský stát, který učiní takovou výhradu, musí zároveň s ratifikací nebo přistoupením oznámit generálnímu tajemníkovi Spojených národů příslušná ustanovení vnitrostátní zákonné úpravy platné pro válečnou dobu.
3. Členský stát, který učinil takovou výhradu, musí oznámit generálnímu tajemníkovi Spojených národů každý začátek nebo konec válečného stavu na svém území.

Čl. 3

Členské státy tohoto Protokolu zahrnou do svých zpráv, předkládaných Komisi pro lidská práva v souladu s článkem 40 Paktu, informace o opatřeních, která přijaly k provedení tohoto Protokolu.

Čl. 4

Pokud jde o členské státy Paktu, které učinily prohlášení podle čl. 41, příslušnost Výboru pro lidská práva přijímat a posuzovat oznámení, jestliže některý členský stát tvrdí, že jiný členský stát neplní své závazky, se rozšíří na ustanovení tohoto Protokolu, ledaže dotčený členský stát učinil v době ratifikace nebo přístupu opačné prohlášení.

Čl. 5

Pokud jde o členské státy prvního Opčního protokolu k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech, přijatého 16. prosince 1966, příslušnost Výboru pro lidská práva přijímat a posuzovat oznámení od jednotlivců podléhajících jejich jurisdikci se rozšíří na ustanovení tohoto Protokolu, ledaže dotčený členský stát učinil v době ratifikace nebo přístupu opačné prohlášení.

Čl. 6

1. Ustanovení tohoto Protokolu se použijí jako dodatečná ustanovení Paktu.
2. Bez újmy možnosti učinit výhradu podle čl. 2 tohoto Protokolu právo zaručené v čl. 1 odst. 1 tohoto Protokolu nesmí být omezeno podle čl. 4 Paktu.

Čl. 7

1. Tento Protokol je otevřen k podpisu každému státu, který podepsal Pakt.
2. Tento Protokol podléhá ratifikaci kterýmkoli státem, který ratifikoval Pakt nebo k němu přistoupil. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Spojených národů.
3. Tento Protokol je otevřen k přístupu kteréhokoli státu, který ratifikoval Pakt nebo k němu přistoupil.
4. Přístup se provede uložením listiny o přístupu u generálního tajemníka Spojených národů.

5. Generální tajemník Spojených národů vyrozumí všechny státy, které podepsaly tento Protokol nebo k němu přistoupily, o uložení každé ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

Čl. 8

1. Tento Protokol nabude platnosti tři měsíce ode dne uložení desáté ratifikační listiny nebo listiny o přístupu u generálního tajemníka Spojených národů.

2. Pro každý stát, který jej ratifikoval nebo k němu přistoupil po uložení desáté ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, nabude tento Protokol platnosti tři měsíce ode dne uložení jeho vlastní ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

Čl. 9

Ustanovení tohoto Protokolu se vztahují na všechny části federálního státu bez jakýchkoli omezení či výjimek.

Čl. 10

Generální tajemník Spojených národů vyrozumí všechny státy s odvoláním na čl. 48 odst. 1 Paktu o těchto věcech:

- a) o výhradách, oznámeních a notifikacích podle čl. 2 tohoto Protokolu;
- b) o prohlášeních učiněných podle čl. 4 nebo 5 tohoto Protokolu;
- c) o podpisech, ratifikacích a přístupech podle článku 7 tohoto Protokolu;
- d) o datu, kdy tento Protokol vstoupí v platnost podle čl. 8.

Čl. 11

1. Tento Protokol, jehož znění anglické, arabské, čínské, francouzské, ruské a španělské mají stejnou platnost, bude uložen v archivu Spojených národů.

2. Generální tajemník Spojených národů zašle ověřenou kopii tohoto Protokolu všem státům uvedeným v článku 48 Paktu.

--